

KULTURÁLIS MINISZTERIUM
MINISZTERHELYETTES

Kedves Eörsi István!

Engedelmeddel - legalábbis én így vagyok informálva - Fekete Sándor megküldte "Hivatal és kultúra" című cikkedét, amelynek közlését nem vállalta. Hozzáteszem: ha én volnék szerkesztő, az érintett fél válaszában biztosításával nyugodtan lehoznám.

Íme egy lehetséges válasz tézises vázolata:

- Az összes elméleti érdekű meggondolás maradéktalan visszaigazolása;
- önkritikus hangon arra való hivatkozás, hogy egy ilyen interjú lehetetlenné teszi, jellegénél és terjedelménél fogva, egy gondolat érdemleges végigvezetését.
- Ezek megengedésével viszont vita a következőkben:
 - Nem igaz az, hogy a művészet autonómiájának reklamálója utópizmus gyanújába keveri magát; nem igaz az, hogy a művészeti élet demokratizmusának, illetve a művészet autonómiája tudomásul vételének és fejlesztésének nincs meg az intézményes biztosítéka, illetve nem igaz az, hogy a művészetpolitikai elvek színvonalasabb képviselője nem foglalja magában a művészetek autonómiájának szüntelen erősítésére való törekvést.
 - Mert: lehetetlen nem látni, hogy a művészetek autonómiájának részben történelmi okok követelte, részben szubjektív torzulások okozta megszorításához képest az MSZMP művészetpolitikáját mindenekelőtt a művészetek társadalmi szerepének sajátosságaihoz való alkalmazkodása jellemzi; hogy ennek köszönhető a 60-as évektől mindmáig művészetünk autonóm szerepének és ezzel együtt társadalmilag releváns szerepének megerősödése, figyelemreméltó bontakozása; hogy a művészi kísérletezés jogának kodifikált elismerése és gyakorlati érvényesítése /kétségtelenül: bizonyos nyilvánossági megszorítások mellett/ zenében, képzőművészetben, filmművészetben, balettművészetben, színházművészetben stb. a művészetek immonens fejlődési szükségleteinek, azaz autonómiájának elismerését jelenti.
 - Ebben az összefüggésben - legalábbis számomra - nyilvánvaló, hogy a művészetpolitikai elvek, döntések színvonalasabb képviselője magában foglalja a művészeti folyamatok belső természetének figyelembe vételét, nem egyszer dogmatikus ellenállásokkal szemben történő érvényesítést, de természetesen az olyan álláspontok elutasítását is, amelyek a művészetek autonómiája történetileg lehet-

séges támogatását, annak szükségképpen relativ eredményeit semmisnek veszik.

Személyes eszmecsereire is mindig szívesen vállalkozva,

üdvözöl:

/Tóth Dézső/

Budapest, 1979. július 31.